

ת"פ 34665/03/22 - מדינת ישראל נגד מוהנד מג'דוב

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 34665-03-22 מדינת ישראל נ' מג'דוב(עציר)

מדינת ישראל
ע"י פרקליטות מחוז חיפה

בפני
בעניין: כבוד השופט גיל קרזבום
המאשימה

מוהנד מג'דוב
ע"י ב"כ עוה"ד נאסרה אדיב

נגד
הנאשם

גזר דין

כללי

1. הנאשם הודה והורשע במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה, עבירה לפי סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין, נהיגה נמהרת ורשלנית, עבירה לפי סעיף 338(א)(1) לחוק העונשין, הדחה בחקירה, עבירה לפי סעיף 245(א) לחוק העונשין, נהיגה בזמן פסילה, עבירה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה, כניסה לצומת באור אדום, עבירה לפי תקנה 21(א)+(ב) לתקנות התעבורה וסעיפים 62(8) ו-68 לפקודת התעבורה, נהיגה ברכב ללא רישיון רכב בתוקף, עבירה לפי סעיף 2 לפקודת התעבורה ונהיגה ברכב ללא תעודת ביטוח בתוקף, עבירה לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי.

2. במסגרת הסדר הטעון הוסכם כי הצדדים יעתרו לעונש מוסכם של 30 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו של הנאשם. בכל הנוגע לאופן הפעלת המאסרים המותנים, סוכם כי המאשימה תעתור להפעלתם באופן מצטבר לתקופת המאסר עליה הוסכם, בעוד ההגנה רשאית לעתור להפעלתם באופן חופף. כן סוכם כי המאשימה רשאית לעתור להפעלת הפסילה המותנית באופן מצטבר, בעוד ההגנה רשאית לטעון להפעלתה באופן חופף. בנוסף סוכם כי המאשימה תעתור להטלת פיצוי לטובת שני השוטרים שנפגעו ולחילוט הרכב אשר שימש לביצוע העבירות, בעוד ההגנה תבקש להימנע מהטלת רכיב של פיצוי וכן תתנגד לחילוט הרכב.

עובדות כתב האישום המתוקן

3. בתאריך 28.02.22 שעה 09:30 או סמוך לכך נהג הנאשם ברכב פרטי מסוג טויוטה מספר רישוי 2476570 (להלן: "הרכב") מעראבה לכיוון כרמיאל דרך הכפר חסינייה. כל זאת עשה הנאשם כשהוא פסול מנהיגה על פי החלטת בית המשפט השלום לתעבורה בחיפה שניתנה בנוכחותו, בתיק פל"א 18-11-1998 מיום 30.06.20.

אותה העת עסקו שני צוותי שוטרים ממשטרת כרמיאל בפעילות ביקורת רכב יזומה בכביש שמוביל מחסינייה לכרמיאל. בהגיע הנאשם לקרבת הצוות הראשון הורה לו השוטר איהאב נסר אלדין (להלן: "השוטר איהאב"), שהיה עם ניידת משטרה גלויה, לעצור בצד אך הנאשם המשיך בנסיעה רציפה ולא נעצר. השוטר חיים דה קסטרו (להלן: "השוטר חיים") היה בצוות השני, במרחק של עשרות מטרים ממנו, יחד עם הפקח המסייע של השיטור העירוני מר רמי סידגיאייב, כששניהם לובשים מדי משטרה ולידם חונה ניידת משטרתית גלויה. הנאשם שהבחין בניידת המשטרתית ובשוטר חיים שהורה לו לעצור ואף הניח את ידיו על מכסה המנוע של הרכב, אמר לשוטר: "יש בור אני אעצור", אך במקום לעצור החל בנסיעה פרועה מהמקום במטרה לברוח מהשוטרים.

הנאשם נסע לעבר הכביש העוקף של אזור התעשייה בכרמיאל ובהגיעו לרחוב נפח פנה ימינה והמשיך בנסיעה לכיוון מזרח כשהוא עוקף רכבים ומאלץ אותם לסטות מנתיב נסיעתם. הפקח חורחה אימץ, השוטר צרפק אלכסנדר (להלן: "השוטר צרפק") והשוטר מג'יד שומרי שנסעו בניידת משטרתית גלויה ביצעו בהמשך רחוב הנפח חסימה, אך הנאשם המשיך בנסיעה עד הצומת עם רחוב מעלה כמון, למרות שהבחין בשוטרים. בהגיעו לצומת פנה הנאשם שמאלה בניגוד לתמרור האוסר על פנייה לשמאל, ונסע עד לכיכר בית העלמין, שם המשיך ישר ולאחר מכן פנה ימינה לעבר מתחם חוצות כרמיאל. הנאשם הבחין בניידות שרודפות אחריו, אך לא נענה לקריאות השוטרים בכריזה אשר הורו לו לעצור, וביצע פניית פרסה ושב לעבר צומת הכניסה לחוצות, שם פנה שמאלה, כשהוא נגד דרך נמהרת שיש בה כדי לסכן רכבים אחרים, תוך חציית הצומת בניגוד לאור אדום ברמזור בכיוון נסיעתו והמשיך עד כיכר בית העלמין ומשם פנה ימינה לעבר כביש העוקף.

השוטר ביאן גאנם שהגיע עם ניידת משטרתית כחול לבן לחסינייה, הבחין ברכב הנאשם מגיע מולו, חסם את נתיב נסיעתו ופתח את דלת הניידת והחל לצאת מהניידת. בשלב זה הנאשם שהבחין בשוטר ביאן ובניידת סטה מנתיב נסיעתו ימינה, עלה על המדרכה שבצד ימין כשהוא מסכן את השוטר ביאן, ופגע בדלת הנהג של הניידת שפגעה ברגלו של השוטר ביאן.

בהמשך במסגרת החיפושים שנערכו אחר הנאשם, הגיעו הפקח חורחה אימץ, השוטרים צרפק והשוטר מג'יד שומרי לשביל עפר, בשכונה בחסינייה ושם הבחינו ברכב חונה בצד הדרך. השוטר צרפק ירד מהניידת, ניגש לכיוון הרכב, והנאשם שהבחין בניידת ובשוטר צרפק ביצע פניית פרסה והחל בנסיעה מהירה כשהוא מסיט את הרכב לעבר השוטר צרפק בכוונה לפגוע בו ולגרום לו חבלה חמורה. השוטר צרפק שחש סכנה לחייו קפץ הצידה, על מנת להימנע מהפגיעה בו שלף את אקדחו וירה לעבר גלגלי הרכב של הנאשם, אך הנאשם המשיך במנוסתו וברח לכיוון מרכז הכפר.

השוטר איהאב, שהיה בקרבת מקום, ביצע חסימה של הכביש בעזרת הניידת. משהבחין הנאשם בחסימה ביצע פניית פרסה והמשיך במנוסתו וחזר חזרה לכיוון הניידת של השוטר צרפק אשר חסם את הכביש וירד מהניידת. הנאשם שוב סטה לעברו של השוטר צרפק על מנת לפגוע בו ולגרום לו לחבלה חמורה. השוטר צרפק שחש סכנה לחייו קפץ הצידה על מנת להימנע מהפגיעה בו, והרכב שפשף את ידו הימנית. השוטר צרפק שלף את אקדחו וירה 2 יריות לעבר צמיגי הרכב הקדמיים.

הנאשם המשיך במנוסתו לכיוון חסינייה ומשהגיע לחסימה קשיחה שבוצעה עם מספר ניידות פנה ימינה לפני

החסימה לשביל עפר שמוביל למספר בתי מגורים, נטש את הרכב וברח רגלית.

בהמשך למתואר לעיל, הנאשם דיווח בכזב למוקד 100 של משטרת ישראל כי רכבו נגנב, וביקש מחברו פארס כנעאן למסור גרסה לפיה הם שהו יחד בזמנים הרלוונטיים כמתואר לעיל, כל זאת עשה הנאשם בכוונה להניעו למסור בחקירה הודעת שקר.

במעשיו המתוארים לעיל נהג הנאשם את רכבו בדרך נמהרת ורשלנית שיש בה כדי לסכן חיי אדם או לגרום להם חבלה, כשרישיון הנהיגה שלו פסול על פי החלטת בית משפט שניתנה בנוכחותו, ניסה שלא כדין לפגוע באמצעות הרכב שהינו נשק קר, בשוטרי בכוונה להטיל בו נכות או מום, או לגרום לו חבלה חמורה, או להתנגד למעצר או לעיכוב כדין, עוד ניסה הנאשם להניע אדם, בחקירה על פי דין שימסור הודעת שקר כמו כן נהג ברכב שאין לו רישיון רכב בתוקף, וללא תעודת ביטוח בתוקף.

טיעוני המאשימה לעונש

4. המאשימה בטיעוניה הדגישה את חומרת העבירות בהן הורשע הנאשם, הזלזול בשוטרים האמונים על אכיפת החוק, תוך סיכון חייהם ופגיעה בהם, הזלזול בהחלטות בית המשפט, כאשר הנאשם ביצע את העבירות חרף קיומם של שני מאסרים מותנים ברי הפעלה ופסילה על תנאי ברת הפעלה. בכל הקשור לנסיבות ביצוע העבירות, ציינה כי הנאשם נהג בצורה רשלנית, בפסילה, ללא רישיון רכב ופוליסת ביטוח תקפים תוך שהוא חוצה צומת באור אדום ברמזור, תוך סיכון ציבור משתמשי הדרך והשוטרים שנאלצו לירות לעבר רכבו של הנאשם. כל זה עשה הנאשם כאשר הוא אסיר ברישיון, ואף הגדיל והתקשר למשטרה וטען בכזב כי רכבו נגנב, וביקש מאדם אחר לשקר עבורו על מנת להרחיק את עצמו מהאירוע. המאשימה הפנתה לנזק שנגרם ממעשיו של הנאשם, לפגיעה בשוטרים, ולפוטנציאל לנזקים חמורים בהרבה בדמות נזקי גוף חמורים או פגיעות בנפש. עוד הדגישה לחומרה כי עונשי מאסר שהוטלו בעבר על הנאשם לא הרתיעו אותו מלשוב ולבצע עבירות נוספות. לאור כל האמור לעיל, המאשימה ביקשה להפעיל את שני המאסרים המותנים באופן מצטבר, ולהטיל על הנאשם מאסר על תנאי ארוך ומשמעותי, קנס, פיצוי לשני נפגעי העבירה, פסילה בפועל, פסילה על תנאי, והפעלת פסילה על תנאי באופן מצטבר. בהקשר זה ציינה, כי אין כל הצדקה לחפיפת העונשים המותנים, שכן הנאשם קיבל בעבר מספר הזדמנויות, לא ניצל אותן, ושב וביצע עבירות חמורות. בנוסף, המאשימה עתרה לחילוט הרכב בו בוצעו העבירות, והדגישה שהשימוש ברכב היה מרכזי לביצוע העבירות.

טיעוני ההגנה לעונש

5. ב"כ הנאשם, הפנה להודאתו המידית של הנאשם, לקבלת האחריות, להבעת החרטה, לחיסכון בזמן שיפוטי יקר, לגילו הצעיר, ולעובדה שהנאשם הפנים את חומרת מעשיו ועושה מאמצים להשתקם ולפתוח דף חדש בחייו. הפנה לנסיבותיו האישיות של הנאשם, אשר עבד לפרנסתו ופרנסת אמו, והדגיש כי מצבו המשפחתי של הנאשם מורכב לאחר שבעבר נטען כי היה מעורב

במות אביו בהיותו קטין בן 14, וחרף העובדה שזוכה, נותרו לאותם אירועים משקעים לא מבוטלים. עוד הפנה למצבו הרפואי של הנאשם שסובל מאסטמה. בכל הקשור לנסיבות ביצוע העבירות, טען כי לא נגרמו בסופו של יום פגיעות בנפש, בגוף או ברכוש ואף שוטר לא נזקק לטיפול רפואי. בהתאם, ביקש שלא לפסוק פיצויים שכן לא הוכח כל נזק, והנאשם נעדר יכולת כלכלית, מה בפרט שהנאשם צפוי לרצות תקופת מאסר ארוכה. לגבי סיכויי השיקום, הדגיש את נכונות הנאשם לערוך שינוי בחייו, התמיכה לה הוא זוכה מבני משפחתו, והעובדה שהנאשם שומר על התנהגות טובה בין כותלי בית הסוהר. לאור כל האמור לעיל, ביקש לאמץ את הסדר הטעון. אשר למאסרים המותנים, עתר להפעלתם באופן חופף שכן להפעלתם באופן מצטבר עלולה להיות משמעות הרת גורל עבור הנאשם שצפוי להתדרדר מבחינה נפשית ושיקומית. לחילופין, ביקש להפעיל את המאסר המותנה הארוך (24 חודשים) באופן חופף ואת המאסר המותנה הקצר (3 חודשים) באופן מצטבר על מנת שלא לגדוע את מאמצי השיקום של הנאשם.

6. מטעם הנאשם העידה אמו, הגב' מגדוב פהימה, אשר הדגישה את מאמציה בגידול וחינוך הנאשם. האם ציינה כי הנאשם מתחרט על מעשיו, מודה באחריותו ופועל לתיקון דרכיו. ביקשה את רחמי בית המשפט באופן שתינתן לנאשם הזדמנות נוספת.

7. העיד דודו של הנאשם, מר מגדוב מוחמד, על רצונו של הנאשם להשתקם והביע רצון לסייע בשיקומו של הנאשם בכל דרך אפשרית תוך שילובו בעבודה.

8. הנאשם עצמו הצטער על ביצוע העבירות והביע חרטה. הנאשם ציין כי הוא הפנים את חומרת מעשיו ומודע לבעייתיות שבאופן התנהגותו. עוד ציין כי הוא מודע לכך שמעשיו הסבו נזק לעצמו ולכל משפחתו. הפנה לנסיבותיו האישיות, בין היתר, היותו רווק, עבד לפרנסתו ופרנסת אמו החולה. הנאשם הוסיף כי הוא עתיד להתחתן ומצוי בתהליכי עבודה והכנה של ביתו. הנאשם הדגיש כי הוא מתייסר על מעשיו, וטרם "ויתר על עצמו", וכיום הוא משמש כאסיר תומך בכלא גלבוע לחמישה אסירים, מסייע להם ומטפל בהם. הנאשם הביע נכונות ומוטיבציה להשתקם והבטיח כי מעשיו לא יישנו. עוד ציין, כי הפעלת המאסרים המותנים באופן מצטבר תגדע את מאמציו לשיקום, תפגע בו ובמשפחתו, וביקש להתחשב בו.

דין

קביעת מתחם העונש ההולם

9. פרק ו' סימן א' 1 לחוק העונשין דן בהבניית שיפוט הדעת השיפוטי בענישה (סעיפים 40א-טו) וקובע בין היתר, כי העיקרון המנחה בגזירת הדין הינו עקרון ההלימה, קרי קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת האשמה של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטלים עליו (ס' 40 א). ראשון השיקולים הוא הלימה ואחריו שיקום, הגנה על שלום הציבור, הרתעה אישית והרתעת הרבים. בשלב ראשון יש לקבוע את מתחם העונש ההולם, אשר נגזר מחומרת העבירה

ונסיבות ביצועה, הערך החברתי עליו יש להגן, מידת הפגיעה בערך זה, ומדיניות הענישה הנהוגה ביחס לאותה עבירה.

הערכים החברתיים עליהם יש להגן

10. הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות נושא כתב האישום המתוקן הינם: הגנה על שלמות גופם של משתמשי הדרך בכלל, וגורמי אכיפת החוק בפרט, הגנה על הרכוש, על ביטחון הציבור, שמירה על הסדר הציבורי ושמירה על שלטון החוק ועל מי שאמונים על אכיפתו. בנוסף, שמירה על כללי הבטיחות בדרכים וכן חובת הנהגים בדרך למנוע סיכון חיי אדם, תוך מתן אפשרות לתנועה חופשית ובטוחה בכבישים. בנוגע לעבירה של הדחה בחקירה, תכליתה של עבירה זו היא להגן על תהליך עשיית הצדק במשפט, על טוהר ההליך המשפטי, שלטון החוק, ועל ערך גילוי האמת.

העבירה החמורה ביותר שיוחסה לנאשם היא עבירת החבלה בכוונה מחמירה. לא בכדי קבע המחוקק עונש מרתיע של עד 20 שנות מאסר בצידה. הדבר מעיד על חומרתה המופלגת של העבירה ועל רצון הציבור והצורך להילחם בה. בתי המשפט שבו והדגישו את הצורך להחמיר בדינם של נאשמים בעבירות בהן הורשע הנאשם ובפרט כאשר אלו יוצרות סיכון מידי וממשי לחייהם של שוטרים, נוסעים ועובדי אורח. נפסק לא אחת כי עבירות מסוג זה מבטאות זלזול חמור ומעורר דאגה בחיי אדם, תופעה המחייבת ענישה מחמירה ומרתיעה. ר' ע"פ 2544/11 סמארה נ' מדינת ישראל: "בית משפט זה חזר והפנה זרקור לתופעה עבריינית קשה ומסוכנת... בניסיון לחמוק מהוראת שוטרים לנהג לעצור, תוך התעלמות ממצב הדרך, בנהיגה פרועה ומסוכנת. בית המשפט חזר והבהיר כי נדרשת ענישה מחמירה ומרתיעה שכן מי שמזלזל בהוראות השוטרים העושים תפקידם, מסכן חיי אדם וגורם נזק בנהיגתו, יענש באופן חמור ומרתיע". בשורה ארוכה של פסקי דין קבע בית המשפט העליון את החומרה שיש לייחס לביצוע העבירות שבוצעו על ידי הנאשם, ראו לדוגמה ע"פ 849/10 דרור פחימה נ' מדינת ישראל שם נקבע: "המעשים המיוחסים למערער הם חמורים ביותר, והתנהגות שכזו צריכה לגרור ענישה משמעותית ומרתיעה ביותר מאחורי סורג וברית. המערער בחוצפה ובעזות מצח ברח מנציגי החוק בנהיגה פרועה דרך רחובותיה של עיר. כפי שכבר נאמר בעבר על ידי בית משפט זה התופעה של סירוב נהגים לציית להוראות שוטרים, ובריחה מאנשי החוק תוך כדי נסיעה פרועה ומסוכנת ברכב, קיבלה בשנים האחרונות מימדים מדאיגים. "חמורה במיוחד היא העובדה שרבים חוטאים בכך, אף שנהיר להם כי מעשיהם עלולים להסתיים בקיפוח חיי אדם או בפציעתם של נוסעים ונהגים תמימים הנקלעים, לרוע מזלם לכבישים בהם מתנהלים מרדפים מסוג זה" ... על כן יש להחמיר עם אותם נהגים אשר עושים דין לעצמם ומסרבים לציית להוראות נציגי החוק. התנהגות שכזו מערערת את היסודות עליהם מושתת חברה דמוקרטית המכבדת את עקרון שלטון החוק. המערער ברגל גסה רמס עקרון חשוב ובסיסי זה, ועליו לשלם את המחיר בדמות ענישה ממשית".

לעניין החומרה והפגיעה שבעבירת ההדחה בחקירה ראו דברי השופטת מ' בן פורת בע"פ 52/80 אברהם כץ נגד מדינת ישראל: "מסתבר שהמחוקק התייחס להדחה בחקירה בחומרה מיוחדת, שכן קבע את העונש על 5 שנות מאסר לא רק לעבירה המושלמת אלא גם לניסיון לבצעה". כן ראו רע"פ 7153/99 אלגד נ' ישראל: מדינת

"המחוקק ראה בעצם ניסיון השידול של אחר לפגוע בחקירה התנהגותה מסכנת את הליך עשיית המשפט ואת תקינתן של חקירות לשם ביוראמתאף כאשר ניסיון השידול לא השיג את מטרתו. עצם פעולתו של המנסה לשדל, מתוך שאיפה להביא אחר לדין - מסירת הודעה בחקירה, מסירת הודעה שקרית או חזרה מהודעה שנמסרה, נוגדת את הערכים החברתיים שלטוהר עשיית המשפט וגילוי האמת אף כאשר שאיפה זו לא מומשה"

נסיבות ביצוע העבירות

11. נסיבות ביצוע העבירות פורטו בהרחבה במסגרת תיאור עובדות כתב האישום המתוקן. מדובר בנסיבות חמורות. הנאשם נהג בפראות משולחת כל רסן על פני כבדת דרך ארוכה, תוך סיכון משמעותי של השוטרים שניסו לעצרו, וסיכון המשתמשים בדרך.

במהלך חלק מניסיונות הימלטותו מהשוטרים הנאשם פגע בשני שוטרים, וגם אם מדובר בפגיעות קלות יחסית, הרי שלא ניתן לזקוף זאת לזכותו של הנאשם, אלא לתושייתם של השוטרים שנמלטו ברגע האחרון מפגיעה ישירה וקשה.

במהלך האירועים הנאשם לא עצר במספר מפגשים עם השוטרים שהורו לו לעצור ובחלק מהמקרים אף הקימו מחסומים, כאשר רק במחסום האחרון הנאשם פנה לדרך עפר שם נטש את הרכב וברח.

באחת הפעמים הנאשם עלה עם רכבו על המדרכה, פגע בדלת הניידת שפגעה ברגלו של השוטר ביאן. במהלך אותה נסיעה הנאשם ניסה לפגוע בשתי הזדמנויות באמצעות רכבו בשוטר צרפק בכך שהסיט את רכבו לכיוון השוטר, כאשר באחת הפעמים השוטר נפגע בידו.

הנאשם אף ביצע עבירות תעבורה חמורות לרבות עקיפת רכבים שנאלצו לסטות מדרכם, מעבר בצומת באור אדום, ופנייה בניגוד לחוק. רק במזל ובזכות תושיית השוטרים, לא הסתיימה נהיגתו של הנאשם בפגיעה קשה וחמורה באחד השוטרים או במשתמשי הדרך.

מדובר באירוע מתמשך והיו לנאשם מספר הזדמנויות לחדול ממעשיו, והוא לא עשה כן בשום שלב חרף העובדה שהיה מודע היטב למאמצי המשטרה לעצרו גם באמצעות חסימת נתיב נסיעתו. התנהגותו של הנאשם אף הביאה להסלמת האירוע באופן שהשוטרים נאלצו לעשות שימוש בנשק חם ולירות בגלגלי הרכב.

במעשיו אלו, הנאשם הפגין זלזול בוטה ברשויות האכיפה ובשלטון החוק, ועשה כן אל מול שוטרים חמושים. התנהגות הנאשם מלמדת על היעדר כל מורא ופחד ונכונות לפגוע בגורמי אכיפת החוק רק על מנת למלט את עצמו, תהיינה התוצאות אשר תהיינה.

אם לא די בעובדה שהנאשם סיכן במודע את השוטרים בנהיגתו הפרועה והמסוכנת, הוא עשה כן כשהוא נוהג ברכב בזמן פסילה, ללא רישיון רכב ופוליסת ביטוח תקפים, ובעצם נהיגתו, סיכן את ציבור המשתמשים בדרך.

חלקו של הנאשם בביצוע העבירות כולן הינו מלא ומוחלט.

במכלול הנסיבות, וחרף העובדה שהאירוע הסתיים בפגיעות פיזיות קלות, אני סבור כי את מידת הפגיעה בערכים המוגנים במקרה זה יש למקם ברף הגבוה.

מדיניות הענישה והפסיקה הנהוגה

12. הגם שהצדדים הגיעו להסכמות לעניין תקופת המאסר אסקור בקצרה אן מדיניות הענישה הנהוגת. בע"פ 5501/20 ידיה גאל דור נ' מדינת ישראל - המערער הורשע בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה לאחר שהתעלם מקריאת השוטר לעצור והאיץ את נסיעתו במשך כ-100 מ' כאשר השוטר אוחז ברכבו ומועף אל הכביש. המערער המשיך בנסיעה ועזב את המקום. לשוטר נגרם שבר באמה. נקבע מתחם ענישה שבין 60-6 חודשי מאסר. הוטלו 6 חודשי מאסר בפועל, פסילת רישיון נהיגה למשך שנתיים, מאסר על תנאי, ופיצוי בסך 10,000 ש"ח. בערעור נאמר כי מתחם הענישה שנקבע הינו רחב מדי, ותחתיו נקבע מתחם שבין 48-18 חודשי מאסר בפועל והוטלו 18 חודשי מאסר בפועל. בע"פ 6759/07 מדינת ישראל נגד סלמאן אלחרומי - המשיב הורשע בעבירת חבלה בכוונה מחמירה בכך שנהג לאחר שתיית אלכוהול, התנגש ברכב אחר, ברח משוטרים, התנגש במעקה בטיחות, נסע לעבר שוטר כשהוא פוגע ברגלו השמאלית וגורם לו לחבלות. בית המשפט המחוזי גזר על המשיב 12 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, פסילת רישיון נהיגה למשך 24 חודשים ופיצוי בסך 1500 ₪. בית המשפט העליון קיבל את הערעור והחמיר עונשו ל-30 חודשי מאסר בפועל. ע"פ 396/13 אדם ג'בארין נ' מדינת ישראל - הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה והפרעה לשוטר. הנאשם נסע לכיוון מתחם מאובטח באום אל פחם כאשר שוטר סימן לו לעצור, האיץ לעבר השוטר אשר נאלץ לקפוץ לצד הדרך על מנת להימנע מפגיעה. בערכאה הדיונית הוטלו 30 חודשי מאסר בפועל ופסילה מלנהוג למשך 18 חודשים. בערעור הופחת רכיב המאסר בפועל והועמד על 18 חודשים תוך שנקבע, כי אין מדובר במקרה של נהיגה פרועה שסיכנה חיי אדם בנתיב תחבורה, אלא באירוע ממוקד, שבשל אופי הזירה התבצע במהירות שאינה גבוהה, כאשר לנאשם לא הייתה באמת יכולת לחמוק מאנשי החוק; לכן, גם עוצמת הסיכון לא הייתה מהגבוהות. ע"פ 6599/07 תומר אשואל נ' מדינת ישראל - הנאשם הורשע בכתב אישום מתוקן לאחר שמיעת ראיות בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה, בכך שנהג לעבר מחסום ובמקום להאט ניסה להימלט משוטרים, פגע בניידת משטרתית שחנתה בשולי הכביש והמשיך בנסיעה לעבר אחד השוטרים תוך ניסיון לפגוע בו. הערכאה הדיונית הטילה 12 חודשי מאסר בפועל, ללא פסילה בפועל. אושר בבית המשפט העליון. ע"פ 10501/05 מוחמד אדרס נ' מדינת ישראל - הנאשם הורשע בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה, היזק בזדון לגניבת רכב. הנאשם לא נעתר לקריאות השוטרים, עד אשר נחסם לאחר שפגע ברכב המשטרה. על הנאשם הוטלו 4.5 שנים של מאסר בפועל, ופסילה של 5 שנים. ערעור על הכרעת הדין וגזר הדין נדחו. ע"פ 8598/01 אליהו חננאשולי נ' מדינת ישראל - הנאשם הורשע בעבירות של קשירת קשר לבצע פשע, ניסיון למכירת רכב גנוב, חבלה בכוונה מחמירה, תקיפת שוטר, מעשה פיזיות ורשלנות, ונהיגה ללא רישיון וללא תעודת ביטוח תקפה. במהלך מרדף משטרי פגע באחד השוטרים אשר נחבל ובסופו של דבר נטש הנאשם את הרכב, על הנאשם הוטלו שלוש וחצי שנות מאסר, תוך שהופעלו 3 מאסרים מותנים חלקם בחופף וחלקם במצטבר, ופסילה למשך 10 שנים. ערעורו על פסק הדין נדחה.

13. בכל הקשור לעבירה של נהיגה בזמן פסילה, מדובר גם כן בקשת רחבה של עונשים, כל מקרה ונסיבותיו:

ברע"פ 5638/13 נכפולגר נ' מדינת ישראל המערער הורשע בעבירות של נהיגה בזמן פסילה, נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף, ושימוש ברכב ללא פוליסת ביטוח בת-תוקף. על המבקש הושתו בין היתר 14 חודשי מאסר בפועל והופעל מאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים בחופף. במסגרת הערעור הופחת עונש המאסר בפועל ל-12 חודשים והמאסר המותנה הופעל כולו בחופף. בקשת רשות הערעור נדחתה. **ברע"פ 321/14 סלאמה נ' מדינת ישראל** המערער הורשע בעבירות נהיגה בזמן פסילה, נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף ושימוש ברכב ללא פוליסת ביטוח בת תוקף. על הנאשם נגזרו בין היתר 30 חודשי מאסר בפועל, והופעל מאסר על תנאי בן 12 חודשים באופן מצטבר. במסגרת הערעור קוצר עונש המאסר ל-24 חודשים. בקשת רשות הערעור נדחתה. **ברע"פ 8253/10 שלמה גיא נ' מדינת ישראל** המבקש הורשע בעבירות של נהיגה בזמן פסילה, נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף ונהיגה ללא ביטוח והוטלו עליו שישה חודשי מאסר על תנאי, פסילה בפועל של שלושה חודשים, פסילה מותנית, קנס בסך 750 ש"ח והתחייבות להימנע מעבירה. בערעור הוחמר עונשו של הנאשם והושתו עליו 12 חודשי מאסר בפועל. בקשת רשות הערעור נדחתה. **בעפ"ת 19139-10-14 ריהאם נ' מ"י** (מחוזי חיפה) הותירה ערכאת הערעור על כנו עונש של מאסר בפועל בן 4 חודשים בדרך של עבודות שירות, אשר הושת על המערערת שהורשעה בעבירה של נהיגה בזמן פסילה. **בעפ"ת 17060-03-13 יעקובוב נ' מ"י** (מחוזי חיפה) הושתו 6 חודשי מאסר בפועל בדרך של עבודות שירות, תוך הפעלת מאסר על תנאי בן 4 חודשים בחופף, וכן פסילה בפועל לתקופה של 36 חודש. הערעור ה"ל על חומרת העונש נדחה נוכח עברו התעבורתי המכביד של הנאשם. **בעפ"ת 6597-09-15 מ"י נ' מוחמד עוקר** (מחוזי חיפה) הנאשם הורשע בעבירה של נהיגה בזמן פסילה ונגזרו עליו 36 חודשי פסילה בפועל וצו מבחן. הוארך מאסר מותנה. ערעור על קלות העונש נדחה לאור סיכוי השיקום.

14. בכל הקשור לעבירה של הדחה בחקירה, הענישה הנוהגת בעבירה זו נעה בין מאסר מותנה לשנת מאסר בפועל. לעניין זה ראו **ע"פ 4444/16 פלוני נ' מדינת ישראל**.

עונש המאסר שהוסכם עליו מצוי בתוך מתחמי הענישה הנהוגים

15. לאחר ששקלתי את חומרת העבירות, נסיבות ביצוען כמפורט לעיל, הפגיעה המשמעותית בערכים המוגנים והפסיקה הנהוגה, אני סבור, כי עונש המאסר עליו הוסכם מצוי בתוך מתחם העונש ההולם.

מתחם הענישה ביחס לעונש הפסילה מלקבל רישיון נהיגה

16. לאחר ששקלתי את חומרת העבירות, נסיבות ביצוען והפסיקה הנהוגה, אני סבור שמתחם העונש ההולם ביחס לרכיב הפסילה נע בין 30 חודשים ל-60 חודשים. בקביעת מתחם העונש ההולם ביחס לרכיב הפסילה, הבאתי בחשבון גם את העובדה שבעת נהיגתו בזמן פסילה הנאשם ביצע עבירות תעבורה נוספות ועבירות פליליות חמורות.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות

17. לקולה אני מביא בחשבון את הודאתו המידית של הנאשם, הבעת החרטה והחיסכון בזמן שיפוטי יקר. כן יש להביא בחשבון לקולה את נסיבותיו האישיות של הנאשם, מצבו הרפואי, וההשלכות שעלולות להיות למאסר בפועל על הנאשם ומשפחתו, ובפרט על אמו.

אודה, כי מדבריו האחרונים לעונש ניכר היה כי הנאשם אכן מתכוון לדבריו, מעוניין להשתקם ולחדול מביצוע עבירות. אלא שמפרוטוקול הדיונים בתיקים בהם הוטלו המאסרים המותנים עולה כי גם שם הנאשם אמר דברים דומים והביע חרטה, כך שנותן לתהות על רצינות דבריו. כך או כך, ייתן לדברי הנאשם משקל לקולה, בפרט לאור העובדה שהוא משמש כאסיר חונך ותורם בהקשר זה לאסירים אחרים ודרך כך גם לעצמו. בנוסף תובא בחשבון העובדה שהנאשם עצור עד תום ההליכים תקופה ארוכה יחסית ותנאי "עצור" קשים מתנאיו של אסיר.

18. לחומרה אני מביא בחשבון את עברו הפלילי של הנאשם אשר כולל 3 הרשעות קודמות, בין היתר הורשע הנאשם בעבירות של איומים, הצתה (של רכב), החזקת אגרופן או סכין שלא כדין, פציעה כשהעברין מזוין, הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו, והעלבת עובד ציבור. עוד יובא בחשבון לחומרה עברו התעבורתי של הנאשם אשר נהג משנת 2016 ולחובתו 6 הרשעות קודמות, בין היתר הורשע הנאשם בעבירה דומה של נהיגה בפסילה, פקיעת רישיון נהיגה, פקיעת רישיון רכב, נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים, מהירות ועוד.

כך גם אין להתעלם מהעובדה שהנאשם ביצע את העבירות בהן הורשע בתיק זה בזמן היותו אסיר ברישיון לאחר שהוטלו עליו 26 חודשי מאסר בפועל (ת.פ. 37960-01-20), והכל כאשר מרחפים מעל ראשו 2 מאסרים מותנים, האחד לתקופה ארוכה של 24 חודשים בגין עבירת ההצתה, והשני למשך 4 חודשים אשר הוטל עליו בגין ביצוע עבירה דומה (נהיגה בזמן פסילה). ניכר כי הנאשם לא באמת למד את הלקח וממשיך לבצע עבירות חמורות חרף כל אותם עונשים ותנאים.

אופן הפעלת המאסרים המותנים

19. בכל הנוגע להפעלת המאסרים המותנים, הכלל הוא שעונש מאסר על תנאי אשר מופעל ירוצה באורח מצטבר לעונש המאסר שגוזר בית המשפט בשל העבירה הנוספת (ראו סעיף 58 לחוק העונשין). גם ההלכה בסוגיה זו ברורה, וקובעת כי מאסרים מותנים יש להפעיל באופן מצטבר והפעלתם באופן חופף תתאפשר רק כאשר קיימים טעמים מוצדקים ומנומקים. ר' ע"פ 4654/03 ווליד נ' מדינת ישראל שם נקבע כי: **"דרישת 'טעמים שיירשמו' מצמצמת את שיקול דעת בית המשפט, וזאת על מנת לא לפגוע בכוחו של עונש המאסר כעונש ממשי ומוחשי.....עונש מאסר מותנה משמעו מאסר שהחברה נכונה לדחות ביצועו ובהמשך לוותר על ריצויו כליל אם לא יבצע הנידון עבירה נוספת בתקופת התנאי. מאחורי נכונות זו להקל עם מי שהורשע ונידון למאסר עומד, בין היתר, הרצון לאפשר לו לחזור אל מסלול חיים נורמטיבי וההכרה בכך שהתועלת שתצמח לחברה מהוצאתו מן המעגל העברייני עולה על התועלת מהשמטתו מאחורי סורג ובריש כדי להשיב לו כגמולו. זאת, הגם שעונש מאסר על תנאי**

אינו כולל רכיב שיקומי של ממש אלא מהווה מתן הזדמנות חוזרת לנידון לתקן דרכיו ... המאסר המותנה הינו אם כן בבחינת כרטיס כניסה מחודש אל החברה. אולם, אם נכזבה הציפיה כי המאסר המותנה התלוי ועומד נגד הנידון ירתיעו מלשוב ולבצע עבירות, הרי שנחלש באופן ניכר משקלו של אינטרס השיקום וגובר משקלם של אינטרס הגמול, ההגנה על הציבור, הצורך בהרחקה מהציבור ושיקום בעת המאסר".

בית המשפט לא יטה להקל עם הנאשם ולא יחפוף את עונשי המאסר, ככל שהעבירות בהן הורשע הינן חמורות יותר, ככל שקשות נסיבות ביצוען, וככל שיש בביצוען משום פגיעה קשה בערכי היסוד החברה בה אנו חיים (ע"פ 6535/01 קוזירוב נ' מדינת ישראל, ע"פ 1899/04 ליבוביץ נ' מדינת ישראל).

20. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים, הוראת החוק, וההלכה שנקבעה בעניין, אני סבור שבמקרה זה לא מתקיימים טעמים המצדיקים את הפעלת המאסרים המותנים באופן חופף למאסר בתיק זה, בוודאי שלא באופן מלא.

בכל הנוגע למאסר המותנה שהוטל על הנאשם בתיק 37960-01-20 לתקופה של 24 חודשים, אמנם לא מדובר בעבירה דומה לעבירות בהן הנאשם הורשע בתיק הנוכחי, אך העבירות בתיק הנוכחי הינן חמורות לא פחות, אם לא יותר. כאמור ככל שהעבירות הנוספות חמורות יותר כך יקשה על בית המשפט להפעיל את המאסר המותנה באופן חופף. כך גם אין להתעלם מהעובדה שהנאשם ביצע את העבירות הנוכחיות בחלוף זמן קצר ממועד שחרורו ממאסרו ובהיותו אסיר ברישיון, כך שלא מדובר במי שביצע עבירה נוספת בסמוך לסיום תקופת התנאי.

בכל הנוגע למאסר המותנה שהוטל על הנאשם בתיק פל"א 1998-11-18 הרי שמדובר בעבירה זהה לחלוטין לעבירה בה הנאשם הורשע בתיק הנוכחי, וככל שמדובר בעבירות קרובות יותר הדבר מהווה שיקול משמעותי להפעלת המאסר המותנה באופן מצטבר.

אני ער לעובדה שמדובר בתקופות מאסר משמעותיות המצטברות יחד כדי 28 חודשים, תקופה כמעט זהה לתקופת המאסר עליה הוסכם בתיק זה, וצבירתן משמע קרוב להכפלת עונש המאסר בפועל שייגזר על הנאשם בסופו של יום. אלא שעובדה זו הייתה צריכה לעמוד גם לנגד עיניו של הנאשם עת "נהג" כפי שנהג.

כך גם יש לתת משקל לשיקולי ההרתעה הפרטניים עת הנאשם חוזר ומבצע עבירות חמורות. על הנאשם להפנים את העובדה שעונשי מאסר מותנים שובר בצדם, וככל שמבוצעת עבירה נוספת, יופעל המאסר המותנה באופן מצטבר.

21. עם זאת, נוכח השיקולים לקולה (שבמקרה זה אינם יכולים לבוא לידי ביטוי לעניין עונש המאסר המוסכם), והעובדה שמדובר בתקופה מאסר מותנית ארוכה, נכון לטעמי לחפוף באופן חלקי את המאסר המותנה הארוך.

עתירת המאשימה לחילוט הרכב

22. המאשימה עתרה לחילוט הרכב בו בוצעו העבירות, הדגישה את חומרת העבירות שבוצעו באמצעותן, ואת העובדה שהרכב היווה כלי מרכזי לצורך ביצוע העבירות.

עמוד 10

ההגנה התנגדה לחילוט הרכב וטענה כי מדובר ברכב משפחתי אשר נרכש ונרשם על שם אמו של הנאשם, ואין לנאשם כל זיקה לאותו הרכב למעט נהיגתו בו באותו היום, והכל ללא ידיעתה או הסכמתה של אמו. עוד נטען, כי שוויו של הרכב מוערך באלפי שקלים בודדים, והוא משמש את המשפחה.

23. סעיף 39 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969 קובע כי: **"על אף האמור בכל דין, רשאי בית המשפט, בנוסף על כל עונש שיטיל, לצוות על חילוט החפץ שנתפס לפי סעיף 32, או שהגיע לידי המשטרה כאמור בסעיף 33, אם האדם שהורשע במעשה העבירה שנעשה בחפץ או לגביו הוא בעל החפץ; דין צו זה כדין עונש שהוטל על הנאשם"** (ההדגשה שלי ג.ק.).

סמכות החילוט נתונה לבית המשפט והיא סמכות שברשות ר' בהקשר זה דברי כב' השופט י. אלרון בע"פ 9104-20 **מדינת ישראל נ' דוד טבצ'ניקוב**: "מנגד, איני סבור כי עלינו להתערב בהחלטת בית המשפט המחוזי שלא להורות על חילוט רכבו של המשיב. זאת, בפרט בשים לב כי סמכותו של בית המשפט להורות על חילוט רכוש על פי סעיפים 32 ו-39 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969, היא סמכות שבשיקול דעת, אשר הפעלתה תלויה בין היתר בהשלכות חילוט הרכוש ובהשתלבותו במערך הענישה הכולל שיושט על הנאשם (רע"פ 4105/16 גאבר נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה ט' (2.1.2007); ע"פ 6234/03 מדינת ישראל נ' זיתאוו, [פורסם בנבו] פסקה 6 (9.3.2005)).".

24. במקרה הנדון מתקיימת זיקה ישירה בין העבירות בהן הנאשם הורשע לרכב. העבירות כולן בוצעו באמצעות הרכב, וחלק מהעבירות חמורות ביותר. בהקשר זה כבר נפסק כי אמת-המידה למתן צו-חילוט היא על-פי **"מהותה ועוצמתה של הזיקה"** בין ביצוע העבירות לבין רכבו של הנאשם. ראה בהקשר זה -ע"פ 4148/92 **מועד נ' מדינת ישראל**: "אין צריך לומר כי בעבירות שבפנינו מן הראוי להחליט על חילוט. אמת המידה היא במהותה ובעוצמתה של הזיקה בין החפץ לבין העבירה ובחומרתה של העבירה, היינו במקרה כגון זה שבפנינו עולה השאלה באיזה מידה שימש הרכב באופן מהותי לביצוע העבירות שבוצעו".

25. אלא שלצורך חילוט הרכב על המאשימה להוכיח כי הרכב מצוי בבעלותו של הנאשם. בע"פ 6234/03 **מדינת ישראל נ' זיתאוו** סיכם השופט א' א' לוי את תנאי החילוט הקבועים בסעיפים 32 ו-34(א) לפקודה: **"סעיף 39(א) לפקודה אשר נועד לפגוע בזכות קניינו של העבריין קובע כי דינו של החילוט כדין עונש שהוטל על הנאשם, וככל הוראה עונשית יש להעניק לה פרשנות מצמצמת, הואיל והיא נועדה לפגוע במעורבים במעשה הפלילי עצמו, ולא באלה שאין להם זיקה אליו או שזיקתם רופפת (ע"פ 1982/93 בנק לאומי לישראל בע"מ נ' מדינת ישראל פ"ד מח(3), 238)".**

אין חולק כי הנאשם אינו הבעלים הרשום של הרכב, אלא שרישום הבעלות ברכב הנו רישום דקלרטיבי ולא מהותי, ולפיכך אין בו כדי קביעת בעלות ממשית וזכות קניינית ברכב (ר' ע"פ 524/77 **מזרחי נ' מדינת ישראל** וכן, ע"פ 6687/93 **מוסא נ' מדינת ישראל**). בהתאם, אין בעובדה שהרכב רשום על שם אמו של הנאשם כדי לחסום את אפשרות חילוטו. עם זאת, יש להצביע על זיקה ברורה בין הרכב לנאשם. קרי, שהנאשם עשה שימוש תכוף ברכב או נהג בו מנהג בעלים וכד'.

על המאשימה המבקשת את חילוטו של רכב, להוכיח את מידת הזיקה של הנאשם לרכב (ראו ע"פ 4148/92 חוסין מועד נ' מדינת ישראל). נראה כי במקרה הנדון, המאשימה לא עמדה בנטל הנדרש. מעובדות כתב האישום לא עולה כי הנאשם עשה שימוש תכוף ברכב או כי החזיק בו באופן קבוע, או נהג בו מנהג בעלים. גם במסגרת טיעוניה לעונש, המאשימה לא הצגה כל ראיה שיש בה כדי ללמד על כך שהנאשם החזיק ברכב באופן קבוע או עשה בו שימוש למעט האירוע המפורט בכתב האישום המתוקן.

מכאן, שהמאשימה לא עמדה בנטל הנדרש בהקשר זה, וטענת ההגנה לפיה הנאשם עשה ברכב שימוש חד פעמי לא נסתרה, והמאשימה מצידה לא טענה אחרת.

26. בנסיבות אלו, ומשלא הוכחה "בעלות" הנאשם ברכב, גם לא בפרשנותו הרחבה של המושג, לא מתמלא תנאי "הבעלות" הקבוע בסעיף 39 הנ"ל, ואין בידי לקבל את עתירת המאשימה לחילוט הרכב.

רכיב הפיצוי

27. בכל הקשור לעתירת הסנגור להימנע מהטלת פיצוי, אני סבור שאין מקום להיעתר לה. הגם שלא הוגשו כל מסמכים רפואיים ולא הוכח נזק פיזי, ואף לא נטען לו במסגרת עובדות כתב האישום, פיצוי עונשי כשמו כן הוא, והוא אינו תלוי בהוכחת נזק פיזי. אין חולק כי נזק פיזי משמעותי מצדיק פיצוי מוגדל, אך היעדרו של נזק פיזי אינו מאיין את הצורך בהטלת פיצוי.

בהקשר זה כבר נפסק לא פעם כי לא נדרשת הוכחה מדויקת של היקף הנזק. תכלית הפיצוי לקורבן העבירה, אינה להיטיב את מלוא הנזק, אלא הוא בעיקרו "אקט סמלי-חינוכי-ערכי ואינו מהווה פיצוי ממשי (ר' ע"פ 11178/04 פלוני נ' מדינת ישראל, רע"פ 9727/05 פלוני נ' מדינת ישראל).

במקרה הנדון, השוטר ביאן נפגע ברגלו והשוטר צרפק נפגע בידו ללא נזקים פיזיים, אך עדיין מדובר בקורבנות של עבירה חמורה עת הנאשם ניסה לגרום להם לחבלה באמצעות רכבו. ניתן רק לשער את הפחד שאוחז במי שאדם אחר מנסה לפגוע בגופו באמצעות רכב. בנסיבות אלו מדובר בקורבנות עבירה הזכאים לפיצוי עונשי.

28. אני מחליט שלא להטיל על הנאשם קנס זאת נוכח תקופת המאסר הממושכת, ומצבו הכלכלי הקשה.

29. לאור כל האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

אני גוזר על הנאשם מאסר בפועל לתקופה של 30 חודשים.

אני מפעיל את המאסר המותנה בתיק 37960-01-20 שהוטל על הנאשם ביום 05.11.20 בבית המשפט המחוזי בחיפה למשך 24 חודשים, באופן ש-18 חודשים ירצו במצטבר ו-6 חודשים בחופף למאסר בתיק זה.

אני מפעיל את המאסר המותנה בתיק 1998-11-18 שהוטל על הנאשם ביום 30.06.20 בבית משפט השלום לתעבורה בחיפה למשך 4 חודשים במצטבר למאסר בתיק זה ובמצטבר למאסר המותנה שהופעל בתיק 37960-01-20.

סה"כ ירצה הנאשם 52 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו מתאריך 28.2.22 ועד היום.

אני גוזר על הנאשם עונש מאסר על תנאי לתקופה של 20 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסרו, עבירה של חבלה בכוונה מחמירה או עבירה של סיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה, ויורשע בגינה.

אני גוזר על הנאשם עונש מאסר על תנאי לתקופה של 9 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסרו, עבירה של נהיגה בזמן פסילה בניגוד לסעיף 67 לפקודת התעבורה או עבירה של מעשה פזיזות ורשלנות בניגוד לסעיף 338.א) לחוק העונשין או עבירת אלימות מסוג פשע, ויורשע בגינה.

אני פוסל את הנאשם מלנהוג ו/או מלקבל ו/או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 40 חודשים בפועל החל מיום שחרורו ממאסרו.

אני מפעיל את הפסילה המותנית שהוטלה על הנאשם בביהמ"ש לתעבורה בחיפה בתאריך 30.06.20 בתיק 1998-11-18 למשך 3 חודשים במצטבר לפסילה שהטלתי לעיל.

סה"כ הנאשם ירצה 43 חודשי פסילה בפועל מיום שחרורו ממאסרו ובמצטבר לכל פסילה אחרת ככל שקיימת.

מוסברת לנאשם חובת הפקדת רישיון הנהיגה במזכירות בית המשפט ובהיעדר רישיון נהיגה תקף תצהיר ערוך כדין.

אני גוזר על הנאשם עונש פסילה על תנאי לתקופה של 36 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסרו, עבירה של נהיגה בזמן פסילה.

הנאשם ישלם לשוטר ביאן גאנם פיצוי כספי בסך 3,000 ₪ ולשוטר אלכסנדר צרפק פיצוי כספי בסך 3,000 ₪.

הפיצוי ישולם עד ליום 01.03.2023.

יש לשלם את הפיצוי לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, החל מחלוף 3 ימים מיום מתן גזר הדין וזאת באחת מהדרכים הבאות:

בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il או חפש בגוגל "תשלום גביית קנסות".

מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון *35592 או בטלפון 073-2055000 (ניתן לפנות לנציגים לקבלת מידע במספרים הללו).

במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

המאשימה מתבקשת לעדכן את השוטרים להם נפסק הפיצוי .

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום ג' כסלו תשפ"ג, 27/11/2022 במעמד הנוכחים.